

BIBLICKÉ ÚKOLY

pro 2. čtvrtletí 1934

Epištoly Pavlovy k Timoteovi

Dary třinácté soboty jsou pro jižní a západní Čínu

Biblické úkoly. • Pomůcka ke studování Bible. • Vychází čtyřikrát v roce. • Předplatné Kč 9.— ročně. • Vlastním nákladem vydává
ADVENTNÍ NAKLADATELSTVÍ V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI

Sabbath School Lessons—bohemian., Second Quarter 1934.

Ú V O D

Epištoly jsou jediné dopisy, které nám ukazují Pavla jako pastýře, pečujícího o své spolupracovníky. Co jim praví o jejich povinnostech, o pravém kázání, o pořádku bohoslužebného života ve sborech, o způsobu vedení, o kázni a péči o místní sbory i o pobloudilé, jakož i jeho osobní rady, to vše lze použít i pro všechny ostatní činovníky sboru. Epištoly jsou zároveň duchovními neboli pastýřskými listy sborům.

Bylo to v létě r. 49. (nebo 50.), několik měsíců po rozejtí se Pavla s Petrem (Gal. 2, 11—14) a Barnabášem (Skt. 15, 36—39), kdy osamělému apoštolu v Lystře (Skt. 16, 1—4), jako dar od Boha byl dán muž, který s ním jako nikdo jiný (Filip. 2, 20) věrně zůstal u víře spojen až do konce: Timoteus. Nejprve se zdá, že tento mladík, asi dvacetiletý, Pavla a Silu provázel jako misijní pomocník, ale apoštol jej velmi brzy pověřil důležitými rozkazy (1. Tes. 3, 2; 1. Kor. 4, 17; 16, 10; Skt. 19, 22). V šesti dopisech jest uveden jako spolupisatel (1. a 2. Tes.; 2. Kor.; Filip.; Kol.; Filem.). Na cestě do Jerusalema, na konci třetí cesty misijní, provázel Pavla (Skt. 20, 4) a byl účastníkem jeho prvního uvěznění v Římě (Kol. 1, 1; Filip. 1, 1; Filem. 1). Osamělý vězeň chválí věrného přítele jako svou útěchu (Filip. 2, 19—23). Epištoly ukazují také Timotea stojícího na odpovědných místech vedoucích, jakožto zástupce apoštolova ve sborech maloasijských. V druhém listě k Tim. jest poslední prosba apoštolova před jeho popravením: „Přičiň se, abys brzo přišel“ (2. Tim. 4, 9. 21). Pavel mu asi chtěl dáti své životní dílo odkazem.

Úkol 1. — 7. dubna. Z. s. 18. 40.

Falešní učitelé, nesmírná milost Kristova

Pamětný verš: 1. Tim. 1, 15.

1. Kdo vyvolil Pavla za apoštola? 1. Tim. 1, 1.
2. Jak úzké příbuzenství duchovní bylo mezi Pavlem a Timoteem? V. 2.

„Pavel shledal, že Timoteus byl věrný, vytrvalý i upřímný a zvolil si jej za společníka při práci na cestě. Ti, kteří Timotea v jeho mládí vyučovali, nyní byli odměněni tím, že dítě, o které tak pečovali, jest v úzkém spojení s velikým apoštolem. Timoteus byl ještě mladík, když byl od Boha vyvolen k učení; ale jeho zásady byly dřívějším vychováním tak upevněny, že klidně mohl zaujmouti své místo jako pomocník apoštolův. A třebaže byl mladý, vložené na něho odpovědnosti nesl s křesťanskou pokorou. . . . Pavel miloval Timotea, svého „syna víry“. Veliký apoštol často zkoušel mladého průvodce, dáváje mu otázky o biblických věcech, a když cestovali místo od místa, opatrně jej poučoval, jak by mohl úspěšně pracovati. . . . Timoteus zase hledal vždy radu a poučení u Pavla. . . . Duch svatý mohl na něm pracovati a učiniti z něho chrám, kde mohl Bůh bydliti.“ Wirken 163.

3. Proč zůstal Timoteus v Efezu? V. 3. 4. *17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40.*
Co dosud bylo moudrosti životní mimo církev, bylo poněnáhu kacířství v církvi. Zřejmě vyvstala tři bludná učení: Židovské badání rozumové a tajnosmyslné vykládání Starého zákona; východní dualismus, v němž je zastoupeno učení, že vesmír jest pod dvojí vládou, dobrého a zlého (toto učení způsobilo na jedné straně přísné odříkání se a na druhé nestydaté výstřednosti), a řecká věda rozumová (filosofie), která vedla k novému, zcela předivnému vykládání Starého zákona. Tyto živly začaly někdy společně a všelijak spojovati se poněnáhu s křesťanstvím.

4. Co je sumou přikázání? V. 5. *Laska*

Bůh dal svůj zákon proto, aby člověk miloval Boha celým srdcem a bližního, jako sebe samého. Viz Mat. 22, 36—40.

Tuto myšlenku zdůrazňuje Pavel v následujících verších a přenesmírnou milost zachrániti nejhoršího hříšníka, jestliže se Mu oddá. Na důkaz, že skrze evangelium Bůh může zachrániti všechny, kteří k Němu přijdou, uvádí Pavel svou vlastní zkušenost, když prohlašuje, že byl rouhač, protivník svatých, ba největší hříšník. Jako Bůh zachránil Saula z Tarsu, který hubil svaté a pronásledoval je do nejodlehlejších měst, tak zachrání všechny, kteří se chtějí nechat zachránit. V 17. verši vyjadřuje apoštol dík za slavné spasení, které vyzískal Kristus.

5. Co činili někteří, pobloudice od přikázání? V čem se octli někteří ctíždostivci? V. 6. 7. *marasmus, ...*

„Někteří“ ve verši 6. vztahuje se pravděpodobně na „některé“ ve verši 3.

6. Co Pavel věděl? V. 8. *dobry jest zákon*

7. Komu je dán zákon? Co bylo svěřeno Pavlovi? V. 9—11.

„Pavel se chránil, aby ani zdánlivě nesnížil cenu zákona. Správné porozumění bylo nejlepší, aby provinilci udrženi byli v mezích. Proto kázal ve shodě se svěřeným mu evangeliem. To je částí křesťanského učení.“ (Dummel. Commentary.)

8. Zač děkoval apoštol Pánu? V. 12. 13. *za evangelium*

Je to zajisté dík za evangelium, které pisatel listu obdržel. Jeho vlastní život dosvědčuje, že evangelium má moc učiniti to, co nemohl způsobiti zákon. Ono změnilo rouhače a pronásledovatele v pokorného apoštola.

9. Co způsobila hojná milost Boží? V. 14.

10. Která skutečnost měla býti oznámena celému světu? K jakému úsudku dospěl Pavel, když se srovnal s jinými? V. 15. *že je to dobrá věc*

11. Co uvádí apoštol jako důvod milosrdenství, jehož se mu dostalo? V. 16. *aby na něm byla ukázána milosrdenství*

„Apoštol vroucně děkuje Bohu, že jeho hojná milost pře-

mohla jeho dřívější protivení se a slepotu. Jenom jeho nevědomost může být omluvou jeho zuření a urážení Krista, který se potom stal milovaným předmětem jeho úplného oddání sebe. Byl rouhačem Božím, pronásledovatelem lidí, nebezpečný, smělý a plný nadutosti. Domníval se, že je nejpřednějším hříšníkem, jelikož zhřešil, ačkoli svou známostí a možnostmi předstihoval jiné. Jen tehdy, uzříme-li Boha, poznáme sebe a činíme pokání v prachu a popeli.“ (Meyer.)

12. Jakým poukazem na věčného Krále končí Pavel svou zkušenost? V. 17.

13. K čemu napomínal Timotea? V. 18.

14. Do jakého neštěstí upadli někteří, ztroskotavše u víře? V. 19. 20.

„Hymeneus je v 2. Tim. 2, 17 zase uveden jako učitel kacířstva, kde je také uveden jeho bludný názor, „že se již stalo vzkříšení“. O Alexandrovi není nic známo, leč by to byl Alexander kotlář, uvedený v 2. Tim. 4, 14, který mu mnoho zlého způsobil.“ (The Bible Commentary III, 769.)

15. V jakém nebezpečí jsme všichni? 1. Kor. 10, 12.

„Všichni v sobě pevně stojící již napolovic padli. Ti, kteří věří, že Bůh je zachová od pádu, ale zanedbávají modlitbu a bdění, jsou právě tak málo jisti. Bezpečen jest jenom ten, kdo chodí ve světle a udržuje ustavičné spojení s Bohem.“ (A. Clarke.)

Úkol 2. — 14. dubna. Z. s. 18. 19.

Naučení ve věcech sborových

Pamětný verš: 1. Tim. 2, 5. 6.

1. Za koho jest se modliti? 1. Tim. 2, 1.

„Řčení ‚díku činění‘ označuje něco, co by nemělo chyběti v našich pobožnostech, dík za prokázanou milost.“ (C. J. Ellicott.) Modlitby ne za nás a za církve, ale za všechny lidi.

2. Co to znamená pro dítky Boží, když modlitby za vrchnost jsou vyslyšeny? V. 2. *Je budoucí mládež vypráví*

Bůh dal vládcům tohoto světa moc. „Není vrchnosti, jediné od Boha.“ Řím. 13, 1. „Sesazuje i ustanovuje krále.“ Dan. 2, 21. „. . . komu chce, dává království a ponížného mezi lidmi ustanovuje nad ním.“ Dan. 4, 14. Každý křesťan má skutečně příčinu modliti se za vrchnost, do jejíž rukou Bůh dal velikou moc časnou, aby pokoj v zemi umožnil božský život. Jako Bůh mužům dává vládu a tím moc nad životem a štěstím lidí, tak Božím působením může býti doba jejich moci dobou pokoje a štěstí anebo opáčně. Proto máme prositi, aby Duch svatý tam působil, aby každému křesťanu byl umožněn pokojný život ve vší pobožnosti.

3. Jaká podobná rada byla dána věřícím vdávnu, když byly v zajetí? Jer. 29, 7. *ale je modlitba pro . . .*

4. Co jest vůlí Boží, našeho Spasitele? 1. Tim. 2, 3. 4. *aby*

„Služebníci Boží mají využití každé možnosti, aby získali duše pro Pána. Pavel praví: „Nebo to jest dobré a vzácné před spasitelem našim Bohem, kterýž chce, aby všichni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli . . . aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, žádosti a díky činění za všechny lidi.“ 1. Tim. 2, 3. 4. 1. A Jakub praví: „Věziš, že ten, kdo by obrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodil duši od smrti a přikryje množství hříchů.“ Povinností každého věřícího jest, aby společně se svými bratřími nechal zníti pozvání: „Pojďte, nebo již připraveno jest všecko.“ Luk. 14, 17. Všichni musí vzájemně povzbuzovati, z celého srdce působiti pro Pána. Je-li církev živá, bude její pozvání důrazně zaznívati. Žíznící duše přivedeny budou k vodě života.“ Test. VII. 14. 15.

5. Jak jenom lze lidem přijíti k Bohu? V. 5a.

O Kristu čteme: „On ustaví chrám Hospodinu.“ Svou obětí a svým prostřednictvím jest Kristus obé, základem i stavitelem církve Boží . . . „Zhřešil-li by kdo, přímluvce máme u Otce.“ Své prostřednictví koná probodeným tělem a svým čistým životem. Zraněné ruce i nohy a pro-

bodený bok jsou přímluvou za padlé lidstvo, jehož vykoupení bylo tak draze zapláceno.“ Großer Kampf 500, amer. vydání.

6. Jakou podstatu přijal Kristus, aby mohl býti prostředníkem mezi Bohem a lidmi? V. 5 konec.

7. Proč podstoupil Kristus smrt? Kdy to bylo kázáno? V. 6.
„Duch Boží byl dán hojnou měrou, aby každého zmocnil k pochopení spásitelného prostředku. Tak osvěcuje Kristus každého člověka, přicházejícího na tento svět. Lidé pozbývají spasení úmyslným odepřením daru života.“ (Spor.)

8. Co tvrdí Pavel o svém povolání? V. 7.

9. Jak se mají lidé modlit? V. 8.

„Bylo to zvykem u Židů pozdvihovati rukou nejen při slavné přísaze nebo při požehnavání, nýbrž také při modlitbě. Viz žalm 28, 2; 63, 5. Zdá se, že i první křesťané si tak počínali.“ (Ellicott.) Uvažme, že pochybování a lhněv jsou překážkou našich modliteb.

10. Jaká rada je dána věřícím ženám o oděvu? V. 9.

„Bible nás učí zdrželivosti v oděvu. Tak i ženy oděvem slušným mají se odívatí . . . Tím jest zakázána všeliká okázalost, nápadné barvy a bohaté ozdoby. Všecko, co by vzbuzovalo pozornost anebo podiv, se neshoduje se slušným oděvem, jaký doporučuje slovo Boží.“ Fußsp. 271.

„Někteří pokládají tento zákaz za staromódní a nehodný pozornosti; ale ten, který jej svým učedníkům dal, znal nebezpečí, které prýští z náklonnosti k pěkným šatům v naší době. Proto nás varoval. Budeme moudří a dbáti této výstrahy? Móda v šatech jest přílišná; stále se mění a naše sestry nechají se tím svést k maření časem i penězi. Za šaty jest vydáváno příliš mnoho peněz, které by měli býti vráceny dárci, Bohu.“ Test. IV. 630.

11. Jaká ozdoba se hodí pro pobožné ženy? V. 10.

„Mnohé naše sestry mají dobré schopnosti. Kdyby svých darů použily k oslavení Božímu, získaly by mnoho duší pro Pána. Nejsou-li odpovědny za duše, které mohly zachrániti, kdyby móda a světské pečování neochromily

jejich síly, dané jim od Boha, že již vůbec necítí břímě duší? Satan vymýšlí módu, aby jejich myšlenky tak zaměstnal, že jim pro jiného nezbývá téměř času. . . . Bůh se raduje, když naše sestry vidí čistě a prostě oděny, jak se opravdově účastní jeho díla. . . . Kdyby naše sestry byly přesvědčené křestanky biblické, které by použily každé naskytající se příležitosti, aby osvětlily jiné, pak již skrze jejich sebezapíravé úsilí by mnozí pravdu pochopili a zamilovali by si ji.“ Test. IV. 629.

12. Jaké naučení podobné dává Petr? 1. Petr. 3, 1—4.
13. Jaké naučení další dáno jest ženám? 1. Tim. 2, 11. 12. „Muž i žena mají k sobě zjevovati ducha, jakého Kristus zjevoval k nám. . . . Muž ani žena nemají se pokoušeti svévolně nad sebou vládnouti. Nenuťte jeden druhého, aby se podrobil vašemu přání. Nemůžete tak činit a zachovati vzájemnou lásku.“ E. G. W.
14. Co jest praveno o prvních rodičích? V. 13. 14. „Eva byla první v přestoupení a upadla v pokušení tím, že proti božskému naučení vzdálila se od svého muže. Na její prosbu zhřešil také Adam, a tak byla učiněna poddanou svému muži. Kdyby bylo padlé pokolení dbalo zásad slova Božího, byl by býval tento úsudek pro ně požehnáním, i když byl přivoděn hříchem; ale zneužití, jakého se dopustil muž danou mu nadvládou, učinilo úděl ženy často velmi trpkým a život břemenem. Eva byla úplně šťastná po boku svého muže v domově Edenu; ale podobna neklidným Evam podobným, lichotila si nadějí, že bude moci dospěti do vyšších oblastí, než jí Bůh udělil. Při svém pokusu povznést se nad své původní postavení, padla mnohem hlouběji než byla. Podobný osud postihne všechny, kdo nejsou ochotny ve shodě s úmyslem Božím radostně na sebe vzítí povinnosti svého života. Ve svém úsilí, zaujmouti postavení, pro které nebyly učiněny schopny, obětovaly mnohé hodnoty ženy a šlechtnost ženské povahy, a nesplnily právě tu úlohu, která na ně byla vložena.“ Patr. a pror. 48.
15. Jaké zaslíbení je dáno věřícím ženám? V. 15.

Povaha biskupů a služebníků sborů

Pamětný verš: 1. Tim. 3, 16.

1. Jak Petr nazývá Krista? 1. Petr. 2, 25. *do sboru*
2. Co jest praveno o těch, kteří žádají biskupství? 1. Tim. 3, 1.
Biskupem vyrozumívá se dozorce nebo ten, kdo věc řídí. Je to tedy starší sboru.
3. Jaký má býti biskup nebo starší? V. 2.
Aby evangelium mohlo býti zvěstováno a dílo lidu Božího konáno ve shodě s vůlí Boží, „musí býti sbory správně řízeny a znáti svůj úkol. Apoštol uvádí dva úřady: biskupství a diakonství. Biskup jest dozorce, jehož povinností jest bděti nad stádem, znáti jej, jeho stav i potřeby. — Když poukázal na význam úřadu, přichází k podmínkám. Načrtává obraz vzorného života, kde není sklonů k nijakým výstřednostem. . .“ (Anal. Bible 218.)
4. Jaké vlastnosti duchovního vůdce jsou zdůrazněny? V. 3.
5. Co jest povinností staršího sboru v jeho vlastní rodině? Jaký by byl následek zanedbání toho? V. 4. 5.
6. Proč nemají býti voleni noví, nezkušení věřící za vůdce? V. 6.
„Mezi lidem Božím jsou mužové, kteří mají veliké zkušenosti, muži, kteří vždy stáli k pravdě, nedbajíce těžkostí, kterými musili procházeti. Tací muži měli by býti váženi jako rádci a jejich rada býti uznána od těch, kteří nemají tolik zkušenosti, ačkoli jsou vůdci.“ Test. Min. 497.
7. V jaké vážnosti má býti biskup u těch, kteří ještě ne-náležejí do sboru? Proč je to nezbytné? V. 7.
8. Jakým podmínkám mají vyhovovati diakonové? V. 8. 9.
O zvolení prvních diakonů čteme: „Jmenování sedmi, aby bděli nad zvláštním odvětvím díla, osvědčilo se velikým požehnání pro církev. Tito činovníci dobře uvážili potřeby jednotlivých osob i celé církve a moudrou

správou i dobrým příkladem pomohli svým spolupracovníkům ku prospěchu celku.“ (Wirken 70.)

9. Co se má státi před jejich zvolením? V. 10.
10. Jaké vlastnosti má mít manželka diakona? V. 11.
11. Jaké povinnosti má diakon v rodině? V. 12.
12. Jaké požehnání přináší dobře konané diakonství? V. 13.
13. Jakou naději měl Pavel? V. 14.
14. Proč psal Timoteovi? Jak je vylíčen dům Boží? V. 15.
15. V čem záleží tajemství pobožnosti? V. 16.

„Kristus byl bohatý, ale pro nás stal se chudým, abychom jeho chudobou zbohatli. Světlo bylo jeho rouchem; obklopen byl mnohými anděly, kteří čekali, aby mohli vykonati jeho rozkazy. Vzal na sebe naší povahu a bydlil mezi hříšnými lidmi. To zjevuje nevýslovnou lásku. Nikdo to nemůže cele pochopiti. Veliké jest tajemství pobožnosti. Uvažování o lásce Otce a Syna k lidstvu mělo by nás oživit, povznést a naplnit údivem. Následovníci Ježíšovi měli by se již zde na zemi učit, do jisté výše vystihnouti tajemství lásky, k jejíž oslavení všichni vykoupení jednou zvolají: „Sedícimu na trůnu, Beránkovi, čest, sláva, moc i síla na věky věků!“ Test. II. 215.

Úkol 4. — 28. dubna. Z. s. 19. 11.

Odpadnutí předpověděno, »buď příkladem«

Pamětný verš: 1. Tim. 4, 12.

1. Co praví Duch o posledních dnech? 1. Tim. 4, 1.
„Novodobý spiritismus jest jenom obživení starého, od Boha odsouzeného a dávno zakázaného čarodějství a kouzelnictví, neboť má tytéž zásady. V Písmě svatém jest předpověděn, neboť ono praví, že „v posledních časech odvrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení dábelkých.“ Patr. 698.
2. Co jest praveno o svědomí pokryteckých učitelů? V. 2.
„Každému, kdo dané mu světlo zanedbává a nenechá jím přetvořiti svůj život, poyede se jako faraonovi. Bůh

nikoho nevylučuje ze spasení; hříšník se vylučuje sám, svou zatvrzelostí. Nedbá-li někdo výstrah, napomenutí a pozvání Ducha Božího, zatvrzuje se svědomí jeho a při dalším pozvání bude to ještě těžší uposlechnouti. Tak to jde dále. Při všech zápasech a naruživostech člověka ozývá se v jeho svědomí hlas Boží; je-li mu odporováno, zarmoutí se.“ Test. V. 120.

3. Jaká dvě falešná učení jsou zde uvedena? V. 3.

„Verše 1—3 vylíčí okolnost v poslední době. Zvláště v poslední době budou lidé, kteří budou zakazovati ženění. Ve Starém zákoně bylo prorokům, kněžím a jiným, kteří byli v službě Boží, dovoleno ženiti se. Viz 1. Kor. 1, 5; Tit. 1, 6; 1. Tim. 3, 2. 4. 5. 11. 12. Někteří odpadnou od víry v slovo Boží.

Slovo pokrmý jest přeloženo ze slova „broma“ a znamená pokrmý všech druhů. (Viz Jan 4, 34; Mat. 14, 15.) Poukaz na zdržování se pokrmů, neznámá, že někdo řekne to neb ono jest dobré, čisté nebo škodlivé, ani že se máme zdržovati masa, zeleniny anebo ovoce, nýbrž pokrmů vůbec. . . . Proroctví praví, že uložený, vynucený půst a zakázané ženění jest služba sobě. — Půst může býti dobrý, děje-li se dobrovolně a rozumně. . . . (Čti Kol. 2, 20—23.) Posti se, když toho potřebuješ; měj také na paměti, že není nic samospravedlivého, svévolného anebo od lidí vynuceného.

Bůh stvořil všecko, co lidé k výživě potřebují. Každý křesťan může voliti, co podle jeho poznání slouží k oslavení Božímu.“ M. C. Wilcox.

4 Co je praveno o všelikém stvoření? V jakém duchu máme přijímati svou potravu? V. 4.

„Řčení, všeliké stvoření neznámá, že bychom měli jísti všecko, co Bůh stvořil. Naproti tomu nemá nikdo práva zavrhovati to, co Bůh stvořil pro člověka k svému oslavení.“ A. a O.

5. Čím jest posvěcován náš pokrm? V. 5.

6. Jak Timoteus měl použití pravd, které mu Pavel oznámil? V. 6.

7. Co měl zavrhnouti a v čem se cvičiti? V. 7.
8. Jak je srovnáno tělesné cvičení s pobožností? V. 8.
 „Když se někdo uměle rozčiluje a šermuje rukama, není to důkazem, že horlí pro Boha. Apoštol praví, že tělesné cvičení malého jest užitku. Spasitel světa chce, aby pracovníci jeho Její představovali a čím úžeji je člověk spojen s Bohem, tím bezúhonnější bude jeho chování a vystupování. Náš vzor, Ježíš Kristus, nikdy neprojevil hrubé zvyky. Byl zástupcem nebes a jeho následovníci musí býti jako On.“ Test. IV. 406.
 „Pobožnost jest užitečná, protože nám pomáhá lépe využití život . . . olupuje smrt o její hrůzu a vlastníka připravuje na věčnou slávu. Z toho se můžeme učit, jak důležité a cenné jest náboženství.“ Bibl. Illustrator 190.
9. Jak je toto rčení dále potvrzeno? V. 9.
10. Proč první učedníci tak pracovali a snášeli pohanění? V. 10.
 „K dosažení slavného zaslíbení, nejvyššího požehnání zde a potom věčného života s Bohem, něčiníme si — my křesťanští misionáři — nic z námah, byť byly sebe větší, a nestidíme se za pohanění, byť bylo jakékoli.“ (C. J. Ellicott.)
11. Co Timoteus měl činiti s poznáním pobožností? V. 11.
12. V čem měl býti příkladem, ačkoli byl mlád? V. 12.
 „Dejme tomu, že Timoteovi bylo 18 let, když v r. 50. po Kr. se stal pomocníkem Pavlovým; v r. 64, kdy apoštol psal tento list, nebylo mu více než 32 let. To byl věk, který Řekové a Římané pokládali za mládí a proto apoštol právem psal: „Nížádný mladostí tvou nepohrdej.“ (A. Clarke.)
13. Kterých tří věcí měl býti zvláště pilen? V. 13.
14. Jaké napomenutí vážné Pavel k tomu dodal? V. 14.
15. Jakou radu obdržel Timoteus, aby prospěch jeho zjevený byl všem? V čem záležela odměna za jeho věrnost? V. 15. 16.
 „Učitelé pravdy musí býti moudří a opatrní ve svých slovech i činech. Musí umět dáti stádcí Božímu pokrm

včas, nesmí ani v nejmenším povolití nízkému způsobu života, musí mítí víru, která jest láskou činná a očisťuje duši od všech tělesných myšlenek a žádostí. Nic tak mocně nepůsobí na pohnutí mysli, nic nevníká do nejvnitřnějších pohnutek činů, nic nepůsobí tak mocně na život a neupevňuje tak povahu, jako náboženství Kristovo. Ono vede věřící stále výše, nadchne je šlechtnými úmysly, učí je správnému chování se a každému skutku dává náležitou hodnost.“ Diener 112. 113.

Naučení Timoteovi můžeme použítí pro sebe. Z nich může mítí užitek člen sboru i kazatel.

Úkol 5. — 5. května. Z. s. 19. 22.

Přívětivé napominání, chování se k vdovám

Pamětný verš: Jakub 1, 27.

1. Jak si měl Timoteus počínatí při napominání mužů a žen?
1. Tim. 5, 1. 2.

2. Jakou odpovědnost má církev k vdovám, které jsou vskutku v nouzi? V. 3.

„K nejpřednější povinností křesťanské církve náležela péče o vdovy. . . . Kdekoli byl založen sbor, bylo zajisté učiněno opatření pro tyto bezmocné členy lidské společnosti; proto bylo zapotřebí naučení, aby se zabránilo zneužití dobročinností, pakli byli děti anebo příbuzní, kteří nejprve byli odpovědni za jejich podporování. Proto Pavel poučoval Timotea, aby se podpory dostalo jenom těm, které jsou „pravé vdovy“ a nemají nikoho z příbuzných, aby se o ně staral.“ (Bible Commentary III, 784.)

3. Kdo měl podporovatí vdovy, které neměly děti ani příbuzné? V. 4.

Samo sebou lze očekávatí, že církev Kristova ujme se vdov, jako to bylo dřívě v Izraeli. Viz 5. Mojž. 24, 17—21; 2. Mojž. 22, 21. 22; Mal. 3, 5, neboť to vše lze použítí pro poslední dny.

4. Na koho měla opuštěná vdova cele spoléhati? Jak bude Pánu důvěřovati? V. 5.
 „V oněch dnech sobeckého blahobytu byly vdovy skutečně ve velké bídě a beznadějnosti; často úplně zanedbány, ne zřídka ponechány hladu, v bídě hynuly. . . . Jest pravděpodobné, že zvláště ve východních městech bylo mnoho takovýchto opuštěných žen.“ (Ellicott.)
5. Která vdova byla zvlášť poctěna? Luk. 2, 36—38.
6. Co jest praveno o vdově v rozkoších? 1. Tim. 5, 6.
 „V rozkoších“ znamená plná blahobytu, nemírná v jídle a pití a v uspokojování choutek. . . . Možné, že ve dnech apoštola byly vdovy, které se přiznávaly ke křesťanství, ale žily takovým způsobem, jako domnělí křesťané ve všech dobách.
 „Za živa mrtvá“. Pro jakýkoli správný účel životní jest takřka mrtvá. Toto rčení jest velmi důležité a nic by nemohlo více zdůrazniti skutečnost, že právě štěstí nelze naléztí v uspokojování žádostí. Život nebyl dán k jejich uspokojování a pokud jest pochybováno o důležitosti účelu jsoucnosti zde, mohli by takové osoby býti mrtvé.“ (Barnes.)
 „Bohu bude možno uděliti nám život jenom tehdy, když svou vůli úplně oddáme Jemu. Jenom tehdy, když odevzdáním obdržíme jeho život, bude možno, abychom přemohli naznačené tajné hříchy. Je sice možno skrýti je v srdci před zraky lidskými, ale jak máme obstáti před Bohem? Jestliže se člověk zpěčuje podrobiti vůli Boží, volí smrt; pro hřích, ať je kdekoli, Bůh jest ohněm zžírajícím.“ Myšlenky 77. 78.
7. Co Timoteus měl činiti, aby vdovy mohli žiti bez úhony? V. 7.
8. Co je praveno o těch, kteří nepečují o domácí? V. 8.
9. Za jakých podmínek mohly vdovy dostati podporu? V. 9. 10.
10. Jakou radu dal Pavel o mladých vdovách? V. 11. 12.
11. Kam by to mohlo vésti, kdyby mladým vdovám svěřena byla odpovědná místa? V. 13.

12. Co bylo pro mladé ženy nejlepší podle názoru Pavlova? V. 14.
13. Jakou cestu zhloubnou některé nastoupily? V. 15.
14. Co by měl činit každý věřící, kdo má ve svém příbuzenstvu chudou vdovu? Proč je to třeba? V. 16.

Úkol 6. — 12. května. Z. s. 19. 32.

Starší; osobní rada

Pamětný verš: Tit. 2, 11—13.

1. Jak mají býti ctěni starší, kteří dobře spravují? 1. Tim. 5, 17.

„Starší, jimž Timoteus měl prokazovati zvláštní čest, byli ti, kteří mimo svých povinností se správou shromáždění a křesťanských škol ve velkém městě Efezu, účastnili se také učení a kázání.“ (Ellicott.)

Apoštol uvádí zde povinnost sborů, aby ctili věrných starších, kteří evangeliu Kristovu prokázali cenné služby, rozdělujíce správně slova pravdy a zachovávajíce čistotu učení Kristova a apoštolů. Tessalonicenským psal: „Prosíme vás, bratří, znejte ty, kteří pracují mezi vámi a předloženi jsou vám v Pánu a napomínají vás, a převelice je milujete pro práci jejich.“ 1. Tes. 5, 12. 13. Když po letnicích vzrostl zástup věřících, Petr pravil: „Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, přísluhovali stolům.“ Skt. 6, 2. Když Pavel praví Timoteovi: „Zvláště ti, kteří pracují ve slovu a v učení“, zdůrazňuje tutéž zásadu, že žádné povolání není důležitější nežli správa slova Božího, a proto ti, kteří od Boha jsou povoláni, aby církvi dobře sloužili, „dvoji cti hodni jsou“.

2. Které místo ze Starého zákona Pavel uvádí? V. 18a; 5. Mojž. 25, 4.
3. Který výrok Ježíšův potvrzuje, že věřící mají vydržovati evangelisty? 1. Tim. 5, 18b; Luk. 10, 7.

„Dávání desátků jest jenom částí úmyslu Božího k podporování jeho služebníků. Bůh ustanovil rozličné dary a oběti. V židovstvu byl lid poučován, aby osvědčil

obětavého ducha k vydržování díla Božího i ku pomoci nuzným. . . . Bůh nechce, aby křesťané, jejichž přednosti jsou větší než lidu židovského, zievovali menšího ducha obětavosti nežli oni. Spasitel pravil: „Komu bylo mnoho dáno, mnoho bude od něho požadováno.“ Obětavost požadovaná od Izraelských, měla hlavně sloužiti ve prospěch jejich vlastního lidu; nyní se dílo Boží rozprostírá po celé zemi. Poklady evangelia vložil Kristus do rukou svých následovníků a dal jim odpovědnost, všemu světu zvěstovati radostné poselství o spasení. Naše povinnosti jsou bez pochybnosti větší, nežli starého Izraele.“ Wirken 270. 271.

4. Za jakou podmínkou měla být přijata žaloba proti staršímu? V. 19.
5. Na jaké pravidlo dřívější mohl se Pavel opřít? 5. Mojž. 17, 6.
6. Jak by mělo být zacházeno s hříšníky? Proč? 1. Tim. 5, 20.

Kdyby naučení apoštolova byla tak provedena, že by každý přesně následoval příkladu Mistrova, nebylo by nebezpečné doslovně si tak počínati. O Ježíši Kristu jest praveno: „Kristus nepotlačil jediné slovo pravdy, ale vždy je mluvil v lásce. Ve své styku s lidmi byl velmi způsobný a pozorný. Nikdy nebyl nezdvořilý, bez potřebi nemluvil přísná slova a nikomu nezpůsobil zbytečné hoře. Nevytýkal lidskou slabost. Bez bázně káral pokrytství, nevěru a zlobu, slzy však udusily jeho hlas, když vyjádřil přísné pokárání. Plakal nad Jerusalemem, městem, které miloval, které se zdráhalo Jej přijmouti, Jej, cestu pravdu i život. Zavrhli Jej, Spasitele, On však na ně pohlížel s něžnou účastí a s velikou starostí, které zlomily jeho život. V jeho očích byla každá duše drahá. Třebaže se vždy jevil v božské hodnosti, přece s něžnou účastí skláněl se ke každému členu Boží rodiny. Ve všech lidech spatřoval padlé duše, jejichž zachránění bylo jeho úlohou.“ Des. of Ages 362. 363.

7. Jaký slavnostní příkaz dán byl Timoteovi? V. 21.

„Timoteus byl slavnostně ustanoven, aby splnil povinnosti daného příkazu, nestranně, aby spravoval sbor v Efezu, nikdy aby si nepočínal ukvapeně a vždy měl na sebe pozor. Pavel mu jasně ukázal nutnost, aby byl opatrný, kdyby starší byl obžalován. Neměl dbáti stížnosti, kdyby nebyly potvrzeny od několika svědků.

Sbor v Efezu byl vzdělán a utvrzen osobní přítomností a vlivem Pavlovým, který tam dlel tři leta; a když Pavel psal Timoteovi, vyrovnal se počtem i vlivem všem sborům, vyjímaje snad křesťanský sbor v Antiochii. Určen od apoštola hlavou takového sboru a pověřen velikými a důležitými úlohami křesťanství, musil býti Timoteus bdělý.“ (Ellicott.)

8. Jaké tři rady jsou dále dány? V. 22.

„Apoštol praví: ‚Nevzkládej rukou rychle na žádného‘. V některých našich sborech přikročuje se brzy k organizaci a k posvěcení staršího; nebylo dbáno biblických pravidel a proto nastaly veliké těžkosti ve sboru. Nikdy by neměli býti voleni a posvěceni vedoucí, kteří naprosto nejsou schopni pro odpovědné dílo — muži, kteří musí býti dříve obrázení, vzdělání, a zúšlechtnění, než mohou nějakým způsobem sloužiti v díle Božím.“ Test. V. 617.

9. Jakou radu dal Pavel, jelikož Timoteus byl často nemocen? V. 23.

10. Jaké dva druhy hříchů ukáží se v církvi? V. 24.

„Napomínám všechny, kteří vyznávají jméno Kristovo, aby se sami dobře zkoušeli a plně vyznali všechny nepravosti, aby již před časem nepřišli na soud a anděl zapisující zprávu, aby za jejich jméno napsati mohl odpuštění.“ Test. I. 263.

11. Co jest praveno o dobrých skutcích? V. 25.

Úkol 7. — 19. května. Z. s. 19. 42.

Falešná učení, pravé bohatství

Pamětný verš: 2. Kor. 8, 9.

1. Jak se měli chovati křesťanští otroci k svým pohanským pánům? 1. Tim. 6, 1a.

„V dobách prvních křesťanů bylo otroctví v římské říši všeobecným zřízením, zákonem uznáno. To dalo členům církve podnět k choulostivým otázkám. — Neměl by pán, který se stal křesťanem, propustiti otroka svobodného? Neměl by otrok, který je křesťanem, dožadovati se své svobody? Jak se k sobě mají chovati křesťanští otroci a páni? —

Proto bylo přirozené, že Pavel poučoval Timotea o povinnostech jaké má k rozličným vrstvám své církve, a poukazuje na povinnosti, jaké má oznámiti křesťanským otrokům.“ R. Erdman.

2. Proč mají věřící služebníci ctíti své pány? V. 1b.

„Bylo zajisté veliké nebezpečí, že mnozí otroci křesťanští, místo aby svým pánům sloužili s větší horlivostí, příčinou učení, které přijali, budou reptati a své jho nésti s rozmrzelostí. Jméno Vykupitele, jež vyznávali, že milují a krásná učení, která hlásal, brzy by byly mezi pohany ve špatné pověsti, kdyby bylo učení vzbudilo sebe menší podezření, že přineslo nespokojenost a reptání. Jakýkoli čin služebníků Božích, který dává nepříteli příležitost rouhati se Pánu, je v Písmě svatém označen vždy jako veliký hřích. Srovnej, co pravil Nátan Davidovi (2. Sam. 12, 14), a Pavel Židům (Řím. 2, 24.) (Ellicott.)

3. Jak se měl křesťanský otrok chovati k svému věřícímu pánu? V. 2.

„V podobném pokušení velikém byli by otroci, kdyby jejich páni byli křesťané. Byli by přesvědčeni o své rovnosti před Bohem a o všeobecném bratrství v Kristu. Spoléhající na to, byli by nakloněni zjevovati svým pánům neslušnou důvěru a pohrdání.“ R. Erdman.

4. Jakou podobnou radu dává apoštol jinde? 1. Kor. 7, 20—24.

5. Čí slova anebo radu apoštol ve skutečnosti zvěstoval? 1. Tim. 6, 3.

6. Co jest praveno o duchu a poznání těch, kteří jinak učí? V. 4a.

7. Co přináší hádky o slova? V. 4b. 5a.

8. Jak budou na pobožnost pohlížeti takoví svárliví lidé? Jak Timoteus měl se k nim chovati? V. 5b.

9. Zač je pokládána pobožnost se spokojenosti? V. 6.

10. Jaké dvě samozřejmé, ale velmi zapomínané pravdy uvádí Pavel? V. 7.

„Pavel ukazuje nebezpečí, jemuž se vydává každý, kdo chce zbohatnouti. Mnozí chtějí býti bohatí; k tomu směruje všechno jejich úsilí. V jejich horlivosti mizejí věčné hodnoty vždy více s jejich zraků. Jsou zaslepeni od satana a namlouvají si, že o zisk usilují z dobrých úmyslů. Znásilňují své svědomí, oklamávají sami sebe a konečně nemyslí na nic jiného nežli na peníze. Taci pobloudili u víře a sami se naplnili bolestmi mnohými. Vzdali se svých šlechetných, vznešených zásad, obětovali víru bohatství; a neprohlédnou-li, budou velice zklamáni nad štěstím, které očekávali od bohatství. Stále jsou v úzkostech, jsou otroci své žádosti a svou rodinu uvádějí do téže služebnosti; to, co získávají, jsou bolesti mnohé.“ Test. I. 541. 542.

11. S čím bychom měli býti spokojeni? V. 8.

„Bůh nemůže ani trochu schvalovati lakomství nebo sobectví a On má v ošklivosti modlitby i napominání těch, kteří, povolují tomuto zlému rysu povahy. Protože satan vidí, že krátký čas má, svádí člověka k tomu, aby byl víc a více sobcem a lakomcem a pak plesá, vidí-li jej ukonejšeno v lakomství, skouposti a sobectví: Kdyby mohly býti otevřeny oči takových lidí, viděli by satana v pekelné radosti, jak plesá nad nimi a jak se směje nad bláznovstvím těch, kteří přijímají jeho našeptávání a jdou do jeho tenat. — Ti, kteří chtějí dosíci nebe, ze všech sil, jaké mají, musí upevňovati nebeské zásady.“ Zkušenosti 229. 230.

12. V co upadají ti, kteří chtějí zbohatnouti? V. 9.

13. Co je označeno jako kořen všeho zlého? V. 10a.

14. Jakou cestou šli někteří věřící, aby dosáhli bohatství? V. 10b.

„Desátek jest založen na zvláštním úmyslu; měl býti požehnáním pro lidi. Dobročinnost má působiti proti lakotě. Kristus věděl, že láska k bohatství vypudí ze srdce pravou zbožnost. Viděl, že láska k penězům zatvrzuje srdce lidská a zavírá je před bídou trpících a napačených. Varujte se lakomství! Nemůžete sloužiti Bohu a mamonu! Výstrahy Ježíšovy, které často opakoval, jsou v mocném rozporu s chováním jeho následníků, kteří zjevují velikou horlivost, aby zbohatli; při nich se osvědčují slova Ježíšova jako bezmocná. Lakomství jest nejrozšířenějším hříchem poslední doby, ono ochromuje a zbraňuje vlivu na duše.“ Test. III. 547.

Úkol 8. — 26. května. Z. s. 19. 51.

Důtklivé napomenutí, rada bohatým

Pamětný verš: 1. Tim. 6, 17.

1. **Jaká rada byla dána Timoteovi? 1. Tim. 6, 11a.**
„Takových“ poukazuje na lásku k penězům a na to, co jest uvedeno ve verši 9. a 10.
„Chudí nepotřebují záviděti bohatým. Bohatství nebude rozhodovati, až Bůh bude s námi účtovat. Člověk může požití jenom určité množství potravin a nositi jenom určité množství oděvu. Proč bychom měli záviděti jiným, když máme dosti? Pravé bohatství záleží v odříkání se a v dobročinnosti. Jak zcela rozdílný od peněz žádostivého jest člověk Boží, který takovým věcem utíká a následuje spravedlnosti! (F. B. Meyer.)
2. **Jakých šest vlastností měl dosahovati? V. 11b.**
3. **Jaký boj měl Timoteus bojovati? Co měl dosáhnouti? V. 12a.**
4. **Na kterou zkušenost Timoteovu Pavel poukazuje? V. 12b.**
Jenom málo zpráv máme o svědectví, které mladý Timoteus vydal evangeliu, ale v listě k Židům jest uvedeno něco, co snad je ve spojení s veršem 12. Čteme tam: „Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn.“ Žid. 13, 23. Pravděpodobně byl uvězněn a v té době musil za-

stávati svou víru. To byla zvláštní příležitost vydati dobré svědectví. Někteří se domnívali, že tak učinil při svém posvěcení na kazatele. V oněch těžkých dobách církevních dějin měl zajisté mnoho příležitostí, svědčiti o Kristu před velkými zástupy.

5. V či přítomnosti Timoteus přijal rozkaz? Co jest praveno o Bohu Otci a Pánu Ježíši? V. 13.

6. Jakou rozmluvu měl Ježíš s Pilátem? Jak zřejmě osvědčil Ježíš, že jest Králem a Meslášem? Jan 18, 33—37.

7. Jaký příkaz obdržel Timoteus? Jak dlouho měl býti věrný? 1. Tim. 6, 14.

„Dvě věci jsou zde uvedeny: 1. Příkázání, celé učení Kristovo plně zachovati. 2. Jeho život aby byl ve shodě s učením. Zachovej se bez úhony — nedopusť poskvrny na svatou knihu; nic k tomu nepřidávej; nic od toho neubírej; nic na tom neměň. Svým následníkům dej pravdu, jak jsi ji přijal od Boha.

„Bez poskvrny.“ V tvém chování a smýšlení nebuď nic proti pravdě. Ostříhej pravdu a pravda tě bude ostříhati.“ (Clarke.)

8. Kdy bude jeho zjevení se? V. 15.

„Mnozí, kteří se jmenovali adventisté, určili dobu druhého příchodu Kristova. Ale kdykoli někdo určuje dobu, osvědčí se to jako klamně. Nikdo neví dne. Ani andělé, kteří slouží těm, jenž mají dědičně obdržeti spasení, nevědí dobu druhého příchodu Kristova. ‚O tom dni a o hodině té nikdo neví, ani andělé nebeští, toliko sám Otec.‘ Uplynutím vždy znova určované doby stal se svět nevěřícím k druhému příchodu Kristovu více než kdy dříve. Odvrátili se od těch, kteří určovali dobu a oklamáním vůbec nevěřili výrokům Písma svatého, že skonání všech věcí jest blízké.“ Test. IV. 307.

9. Jak vznešeně jest Bůh vylíčen? V. 16.

„Apoštol Pavel zvolal: ‚Ó hlubokosti bohatství, i moudrosti, i umění Božího! Jak jsou nevyzpytatelní soudové jeho, a nevystižitelné cesty jeho.‘ A když i oblak a mrákota jest kolem Něho, přece spravedlnost a soud jsou

základem trůnu jeho. Jeho zacházení s námi a jeho vůdčí pohnutky můžeme tolik pochopiti, že poznáme jeho nesmírnou lásku a milost, spojenou s nekonečnou mocí. Jeho úmysle můžeme tolik pochopiti, kolik je pro nás dobré; ve všem ostatním musíme klidně důvěřovati moci Všemohoucího, lásce a moudrosti Otce a Vládce.“ Svěd. I. 50.

10. Jakými slovy žalmista vyličuje Věčného? Ž. 104, 1—4.

11. Jaká rada jest dána bohatým? Jak dává Bůh svých darů? 1. Tim. 6, 17.

„Ve svém listě Pavel chtěl Timoteovi zdůrazniti nutnost takového naučení, které napravuje budný názor, jež snadno chovají bohatí, když pro své bohatství se domnívají, že jsou moudřejší a rozumnější nežli chudí, krátce, že zisk je pobožnost. Zde jest veliký klam. Jak málokteří dbají toho, co Pavel přikázal Timoteovi předkládati bohatým. Jak mnozí sobě lichotí, že jejich schopnost k zisku jest pobožností.“ Test. I. 541.

12. K čemu má býti bohatství použito? V. 18.

„Pohledme na život mnohých, kteří tvrdí, že jsou křesťané. Pán je obdařil schopností, silou i vlivem a svěřil jim peníze, aby byli jeho spolupracovníky ve velikém plánu vykoupení. Všecky dary Boží mají býti použity ke spasení lidí, ku pomoci trpícím a potřebným. Hladovějící musí býti nasyceni, nazí oděni, vdovy a sirotci opatřeni, zarmouceným a utištěným musí býti pomoženo a poslouženo. Nebyla to vůle Boží, aby ve světě byla tak veliká bída. On nechtěl, aby některý člověk žil ve všem možném přepychu, zatím co děti jiného volaly by o chléb. Všecko, co není zapotřebí k udržení života, jest lidem svěřeno, aby tím činili dobré a jiným byli ku požehnání.“ Gleichn. 367.

13. Co způsobí správné použití prostředků? V. 19.

14. Jakou radu vážnou dává Pavel ke konci? Co Timoteus měl odvrhnouti? V. 20.

15. Proč někteří pobloudili u víře? Jakým pozdravem končí Pavel svůj list? V. 21.

Timoteus napomenut

Pamětný verš: 2. Tim. 1, 12.

1. Z čí vůle Pavel byl apoštolem? Podle jakého zaslíbení?
2. Tim. 1, 1.

2. Jakého pozdravu poživá Pavel? V. 2.

„To byl poslední list velikého apoštola, který očekával svůj rozsudek. Stál před císařem a byl vytržen (2. Tim. 4, 16. 17); ale o skončení nemohlo být pochybnosti. Když Pavel psal tento list, byl ve vězení, vydán sichravému vzduchu vlhkých zdí, které mu připomínaly bídu odsouzených zločinců. Toužil ještě jednou viděti svého věrného přítele, jež vedl cestou života utrpení, jehož tvrdostí zdála se jeho mysl trochu přemožena. Proto poslal Pavel druhý list, plný rad a (kdyby Timoteus nemohl přijíti) napomenutí, ale vyjádřil v něm zvláštní přání, aby před zimou k němu přišel, neboť pak bylo cestování obtížné. (2. Tim. 4, 9. 21.) Ačkoli Pavel všecko ztratil, přece získal Krista. Slavný apoštol! Kéž by hlas vůdce zazněl takovým zvukem, aby povzbudil mladá srdce, stojící v boji, by nepozbývala naděje na konečné vítězství!“ (F. B. Meyer.)

3. Jakou zkušenost učinil Pavel ve sloužení Bohu? Jak často se modlil za Timotea? V. 3.

4. Po čem toužil? Proč? V. 4.

„Zatím co Pavel den za dnem dlel ve vězení, a dobře věděl, že na slovo anebo pokyn Nerův může být jeho život obětován, v myšlenkách svých mnoho dlel u Timotea a rozhodl se, zavolat jej k sobě. Svěřil mu péči o sbor v Efezu a nechal jej zpět, dříve než nastoupil poslední cestu do Říma. Pavel a Timoteus byli spolu spojení neobyčejně mocnou náklonností. Od svého obrácení byl Timoteus účasten práce a utrpení apoštolova a přátelství mezi nimi bylo tak vroucí, že sestárlému, upracovanému apoštolovi byl Timoteus vším, čím syn mohl být milovanému a ctěnému otcí. Není tedy divu, že ve svém osamění

a opuštění Pavel toužil, aby jej viděl.“ Wirken 404.

5. Na jaké dary duchovní při Timoteovi Pavel zvláště pamtovoval? V kom byla dříve tato víra? V. 5.

6. Jakou radu dával Pavel? V. 6.

„Z dopisu vysvítá, že Timoteus musil býti uvězněním Pavlovým velice stísněn. Timoteus i Pavel věděli, že konec velikého a slavného běhu životního starého mistra již nadešel; mladý muž lekal se ve svém srdci — nikoli neprávem — že by od této chvíle v Efezu, slavném středisku řecké vzdělanosti a východního přepychu, musil bojovati proti nepřítelům z vnitř i z venčí, jsa bez pomoci velikého vůdce a nepřemožitelného muže, který čtvrt století byl vůdcem křesťanů z pohanstva a jeho nejdůvěrnějším přítelem. . . . Řecké slovo pro „rozněcoval“, do-slovně znamená vzpláti.“ Ellicott.

7. Jakého Ducha dal nám Bůh? V. 7.

8. Za co se Timoteus neměl stydět? K čemu měl býti spíše připraven? V. 8.

Pro Timotea bylo by bývalo snadnější báti se a stydět za svého starého přítele a učitele, neboť „po nějakém čase přišli nevěřící Židé na myšlenku, obviniti Pavla ze zločinu, že on založil požár Říma. Ani jeden z nich nemyslel, že by tím byl vinen; ale věděli, že taková obžaloba zpečetí jeho osud, kdyby byla učiněna jenom se zdáním pravdy. Na jejich pikle byl Pavel znovu zajat a rychle uvržen do svého posledního uvěznění. . . . Po svém příchodu do Říma byl Pavel uvržen do ponurého vězení, aby tam očekával svůj konec. Obviněn z nej-hroznějšího zločinu proti národu a městu, byl předmětem všeobecného proklínání.“ Wirken 397.

9. Čeho si byl pisatel jist? Na čem spočívalo jeho spasení? V. 9.

10. Kdy a jak byla zjevena láska Boží? Co způsobil příchod Spasitele? V. 10.

11. Čím byl Pavel ustanoven pro pohany? V. 11.

12. Co přineslo Pavlovi toto povolání? Jak se k tomu choval? Proč byl zmužilý? Čím si byl jist? V. 12.

„Ať byl (Pavel) kdekoli — před temnými zraky fariseů nebo před římskou vrchností, ať před divou luzou v Lystře nebo s usvědčenými hříšníky v žaláři makedonském, ať před udivenými námořníky na lodi nebo před Neronem, aby se obhajoval, — nestyděl se za věc, kterou zastával. Veliký účel jeho křesťanského života byl, sloužiti tomu, jehož jméno naplňovalo jej kdysi pohrdáním; a od toho cíle nedal se odvrátiti protivenstvím ani pronásledováním. Jeho víra, sílena cvičením a třibena obětováním, udržovala a posilovala jej.“ Gospel Work. 95.

13. Čeho se měl Timoteus držeti? Co měl ostříhati? V. 13. 14.
14. Na jakou smutnou zkušenost Pavel poukazoval? V. 15.
15. Kdo stál věrně při Pavlovi? Co pro něho vykonal? V. 16—18.

„Časté návštěvy Oneziforovy potěšovaly v této době srdce Pavlovo. Tento srdcem vroucí efezan činil, co mohl, aby Pavlovo uvěznění ulehčil. Jeho milovaný učitel byl v poutech pro pravdu a on byl svoboden; proto nelitoval námahy, aby osud Pavlův učinil snesitelnější.“ Wirken 398.

Úkol 10. — 9. června. Z. s. 20. 05.

Vytrvalost v boji, nebezpečí sporu

Pamětný verš: 2. Tim. 2, 11. 12.

1. K čemu Pavel napomínal Timotea, jelikož se mnozí věřící od něho odvrátili? 2. Tim. 2, 1.
2. Co Timoteus měl činiti s pravdami, které od Pavla obdržel před mnohými svědky? Co z toho mělo vzejíti? V. 2.

„Před mnohými svědky“. To byli polhané i židé, bohatí i chudí a učení rabíni, kteří byli vyučeni ve škole v Jerusalemě nebo v Alexandrii.

„Svěčuj lidem věrným“. Netoliko lidem prostě věřícím v Ježíše Krista. To se vyrozumívalo samo sebou, ale

„věrní lidé“ znamenají zde oddané, důvěryhodné duše, muži, kteří by v jakémkoli pokušení nezradili svěřenou jim věc.“ (Ellicott.)

3. K čemu měl být Timoteus ochoten? Jaké srovnání jest použito? V. 3.

„Pohlédneme-li na začátky poselství, kdy jsme měli jenom málo členů a byli jsme pokládáni za fanatiky, je to nyní snadná úloha, zvěstovati pravdy trojandělského poselství. Ti, kteří tehdy nesli odpovědnost v díle, vědí, co jest zápas, hoře a úzkost duše. Dnem i nocí těžce na ně doléhalo břímě. Nepomýšleli na odpočinek a pohodlí, i když byli v utrpení anebo nemocní. Protože bylo málo času, bylo zapotřebí činnosti a dělníků bylo málo.

Jestliže byli v nesnázích, ztrávili často celou noc v úpěnlivých a vážných modlitbách; se slzami prosili Boha o pomoc aby jim zazářilo světlo z jeho slova. . . . Muži, kteří jsou nyní vysíláni, aby hlásali pravdu, mají k použití všechny věci. Není jim zapotřebí zakoušeti ztrádní, jaká musili zakoušeti jejich předchůdci. Pravda byla poneháhu poznávána, až nyní tvoří nepřetržitý řetěz; bylo však zapotřebí mnohého badání, než mohla být takto zvěstována. Tvrdý a rozhodný odpor lidí pudil služebníky Boží ku Pánu a k jejich Bibli. Vzácné však jim bylo světlo, které jim Pán udělil.“ Test. III. 326. 327.

4. Co se může křesťanský bojovník učit od válečníka? V. 4.

„Vysoké povolání kazatele vyžaduje všechny jeho síly. Jeho nejlepší síly náležejí Bohu. Neměl by se pouštět do spekulací, ani do jakéhokoli jiného podnikání, co by jej odvedlo od jeho velikého díla. Pavel praví: ‚Žádný kdo rytěřuje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému heitmanu líbil.‘ Tím apoštol zdůrazňuje, že kazatel cele se musí odevzdati službě Mistrově. Kazatel, který je úplně odevzdán Bohu, nikdy se nepustí do obchodu, který by jej zdržel od úplného odevzdání se svatému povolání. Neusiluje o zemskou čest ani bohatství; jeho jediným cílem jest vypravovati jiným o Spasiteli, který dal sám sebe, aby lidem vydobyl bohatství věčného života. Jeho

nejvyšším cílem není shromažďování pokladů na zemi, ale obracet pozornost lhostejných a nevěrných na skutečnost věčnosti. Snad bude vybidnut, aby se účastnil velmi slibných podnikání světských, ale na taková pokušení odpoví: Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal a své duši uškodil?“ Wirken 294.

5. Jak si musí závodník počínati, aby získal korunu vítězství? V. 5.
6. Kdo první má okusiti úrody pole? V. 6.
7. Jakou pomoc měl mítí Timoteus? V. 7.
8. Na co měl Timoteus stále pamatovati? V. 8.
9. Proč byl Pavel zajatcem? Z čeho se těšil i v poutech? V. 9.
„Nebylo k očekávání, že Pavel, chudý zajatec, získal by pozornost zámožných a vlivných obyvatelů římských. Ale mnozí upracovaní i chudí otroci rádi poslouchali slova Pavlova a u víře v Ježíše Krista nacházeli naději a pokoj.“
E. G. W.
10. Proč to všecko Pavel snášel? V. 10.
11. Jakou zásadu křesťanskou uvádí? V. 11. 12a.
12. Jaký je následek zapírání Jeje? V. 12b.
13. Jak se osvědčí Kristus i když jsme nevěrní? Co nemůže učiniti? V. 13.
14. Co Timoteus měl připomenouti věřícím? Kam vede spor o slova? V. 14.

Úkol 11. — 16. června. Z. s. 20. 10.

Nebezpečí sporu o slova; úloha služebníka Božího

Pamětný verš: 2. Tim. 2, 15.

1. Jakého naučení všichni máme dbáti? Jaké dělníky chce mítí Bůh? 2. Tim. 2, 15.
2. Co máme všichni odvrhnouti? Proč? V. 16.
„Takové řeči jest nejenom mrhání časem, ale plodí také

zlo. Kdo se rád hádá o náboženské otázky, zřídka zjevuje mnoho lásky praktických povinností milosrdenství, aniž může dobře rozeznati co je správné a co nesprávné. Obyčejně se s ním neshledáte v modlitebně, aniž pomáhá při obrácení hříšníků; mimo to nemá také porozumění pro náboženské povinnosti." (Barnes.)

3. S čím je srovnáno prázdné mluvení? Kdo je uveden jako příklad? V. 17.
4. Jaké učení bylo rozšiřováno? Jak to na některé působilo? V. 18.
5. Co však přes to je pravdou? Jakou dvoji pečeť má pevný základ Boží? V. 19.
6. Co Kristus jednou řekne mnohým? Mat. 7, 23.
Budou to hrozná slova soudu. Ježíš Kristus není služebníkem hříchu. Přišel, aby nás zachránil od hříchu nikoli v hříchu. Nemůže býti ani dosti zdůrazněno, že víra v Ježíše Krista vede k naprosté změně života.
7. Jak ukazuje Pavel, že v církvi jsou vždy dva druhy vůdců a členů 2. Tim. 2, 20.
8. Co musíme činit, chceme-li býti posvěcenou nádobou ke cti Páně? V. 21.
9. Čemu Timoteus měl utíkat? Co následovati? S kým? V. 22.
10. Čeho se měl varovati? V. 23.
11. Jak služebník Boží má se vždy chovati k ostatním? V. 24.
12. Jak měl trestati ty, kteří by se protivili? S jakým úmyslem? V. 25. 26.

Úkol 12. — 23. června. Z. s. 20. 12.

Hříchy a bludy v posledních dnech

Pamětný verš: 2. Tim. 3, 16. 17.

1. Co Pavel pravil o posledních dnech? 2. Tim. 3, 1.
2. Jaké vlastnosti budou lidé zjevovati právě před druhým příchodem Kristovým? V. 2.

„Všecko to má se zjevití mezi členy sborů, těch, kteří vyznávají, že jsou křesťané. Mají zdání pobožnosti, ale moc její zapírají; pevně se drží zevní formy, ale vnitřní moci nemají.“ (Wiederkunft Christi, C. B. Haynes 193.)

3. Co je dále praveno o posledním pokolení? V. 3. 4.
4. Co činí tak zvaní křesťané? Jak se k nim mají chovati praví křesťané? V. 5.
5. Co tehdy činili pokrytci? V. 6.
6. K čemu nepřišli, ačkoli se stále učili? V. 7.
7. S kým byli srovnáni falešní učitelé? Jak se chovali ku pravdě? Proč? V. 8.
8. Jaké ujištění jest dáno? V. 9.
9. Co Timoteus mohl znáti? Kdo pomáhal Pavlovi? V. 10. 11.
10. Co jest účelem pobožných? V. 12.

„Proti svědomité poslušnosti slova Božího bude postupováno jako proti vzpouře. Otec, zaslepený satanem, bude drsný a přísný k milovanému dítěti; pán a paní budou utlačovati sluhu, zachovávajícího příkázání. Doslovně splní se slova Pavlova: ‚A tak i všichni, kteří chtějí pobožně živi býti v Kristu Ježíši, protivensství míti budou.‘ Když obhájci pravdy odmítnou světiti neděli, budou někteří z nich uvrženi do vězení, někteří posláni do vyhnanství a s jinými bude zacházeno jako s otroky. Lidskému rozumu zdá se to nyní býti nemožné; ale až ovládající Duch Boží opustí lidi a oni se octnou pod vládou satanovou, který nenávidí Boží příkázání, pak dojde k podivným událostem. Srdce dovede býti velmi kruté, když z něho vymizí bohabojnost a láska.“ Spor 370.

11. Jakými slovy apoštol naznačuje, že nelze očekávati obrácení světa? V. 13.
 12. V čem Timoteus měl zůstávati? Na jaké dvě skutečnosti měl pamatovati? Jakou moc má Písmo svaté? V. 14. 15.
 13. Z jakého zdroje jest Písmo? K čemu je užitečné? V. 16.
- „Lidskému duchu není možné vystihnouti jedinou pravdu anebo zaslíbení Bible. Někdo pozoruje velebnost jednoho předmětu z tohoto hlediska, jiný z druhého. Celou slávu nemůže člověk pochopiti. Pozorujeme-li veliké věci slova

oči Boha. Ne správně jistota.

Božího, pohlížíme do studnice, která se našemu zraku rozšiřuje a prohlubuje. Její velikost a hlubokost jest nad naše pochopení. Pohlédneme-li do ní, rozšiřuje se náš hled, máme před sebou nekonečné a neohraničené moře. Takové uvažování jest obživující mocí, duchu a srdci dává novou sílu a nový život.“ Erziehung 177.

14. K čemu jest dáno Písmo? V. 17.

„V každém přikázání, v každém rozkazu Božím tají se jisté zaslíbení. Bůh učinil opatření, abychom mohli býti Jemu podobní a On sám to chce vykonati za všechny, kteří proti tomu nestaví svou převrácenou vůli a nemaří tím jeho milost.“ Myšlenky 92.

Úkol 13. — 30. června. Z. s. 20. 13.

Vznešený příkaz, Pavlovo dílo ukončeno

Pamětný verš: 2. Tim. 4, 6—8.

1. V čí přítomnosti Timoteus obdržel rozkaz? 2. Tim. 4, 1.
„Tento vážný a slavnostní rozkaz, daný tak horlivému a věrnému služebníkovi, jako Timoteus, jest mocným důkazem důležitosti a odpovědnosti díla, jaké jest vloženo na kazatele evangelia. Pavel vyzývá Timotea před soudnou stolicí a přikazuje mu, aby kázal slovo, nikoli výmysly lidské, aby byl připraven vždycky svědčiti o Bohu, ať ve velkém shromáždění, nebo v kruhu rodinném, na cestě nebo doma, přátelům nebo nepřátelům, v bezpečí nebo v těžkostech, nebezpečích, v posměchu a ztrátě.“ Diener 23.
2. Jaké další naučení bylo dáno? V. 2.
„Hřích nenáviděti a kárati a zároveň projevití hříšníkovi soucit a něžnost, jest velmi těžké. Čím opravdovější jest naše úsilí, dosáhnouti posvěcení srdce i života, tím mocněji pocítíme hřích a větší bude náš odpor k němu. Musíme se chrániti nenáležitě přísnosti k přestupníkovi a přece býti opatrní, abychom hříšnost neztratili ze zřetele. Jest nutné bloudícím zjevovati trpělivost a pro-

míjení, jako to činil Kristus, ale je také nebezpečí, že nesprávnost bude příliš zmírněna, takže dotčený by se mohl domnívati, že nezasluhuje pokárání; pak to také bude nevhodné a nesprávné jej kárati.“ Diener 24.

3. Na jakou dobu poukazoval Pavel? Jaké učitelé voliti si budou lidé? Jaký bude toho následek? V. 3. 4.
4. Jakou další radu dal Pavel? V. 5.
5. Co Pavel věděl? V. 6.
6. Co vítězně prohlásil? V. 7.

„Téměř dvacet století uplynulo od doby, kdy Pavel prožil svou krev jako svědek pro slovo Boží a pro svědectví Ježíšovo. Žádná ruka nezapsala pro pozdější pokolení příhody posledních chvil tohoto svatého muže; Duch svatý však nám zachoval jeho poslední odkaz. Jako zvuk trouby zaznívá jeho hlas všemi věky, který svou zmužilostí nadchl tisíce svědků Kristových a ozvěna jeho vítězství vzbudila radost v tisících srdcích, obtížených starostmi.“ Wirken 416.

7. Jakou odměnu očekával? Kdy? Kdo v tom bude mítí účast? V. 8.
8. K čemu Timoteus byl vybidnut? Co je praveno o Démasovi? Co o Tychikovi? V. 9. 10. 12. *poslal jej do Eféz*
9. Kdo toliko zůstal u Pavla? V. 11.
10. Oč žádal Pavel? V. 13.
11. O kom se zmiňuje? Komu ponechal odplacení? Z čeho vysvítá, že stále byl nepřítelem pravdy? V. 14. 15. (Viz Skt. 19, 33. 34.)
12. Co praví Pavel o svém prvním odpovídání? V. 16.

„U Řeků a Římanů bylo zvykem, že obžalovanému byla dána možnost, aby si vzal zástupce, který by jeho věc před soudem zastupoval. . . . Ale když Pavel byl vyzván před Nero, nikdo se neodvážil jej zastupovati; nebyl také přítomen přítel, který by mohl zapsati zprávu o jeho obžalobě anebo uvedené důvody k jeho obhájení. Mezi křesťany nebyl ani jeden, který by se byl vzchopil, aby mu v této těžké chvíli stál po boku. Jedinou spolehlivou

zprávu o tomto ději dává apoštol sám v druhém listě k Timoteovi 4, 16.“ Wirken 399.

13. Či přítomnosti těšil se Pavel, když lidská pomoc zklamala? Z čeho byl vysvobozen? V. 17.

„Nikdy před tím neslyšeli přítomní taková slova. I v srdcích nejzavrzejších vzbudila pohnutí. Jasná, přesvědčující pravda přemohla blud, a mnozí, v jejichž srdcích bylo nyní světlo, chodili radostně a v jeho záři. Pravdy, které v onen den byly zvěstovány, byly určeny ku pohnutí lidu, k přetrvání času a k působení na srdce lidí i tehdy, kdyby ten, jehož ústa je pronesla, již dávno byl zakusil smrt mučednickou. Také Nero neslyšel nikdy tak pravdu, jako při této příležitosti. Nikdy před tím hrozná vina jeho vlastního života nebyla před ním odhalena, jako nyní. Světlo pravdy vniklo do jeho nitra a on se chvěl při pomýšlení na soud, před nímž také on, vládce světa, na konec mohl by býti postaven, aby vzal spravedlivou odměnu za své skutky. Báł se Boha Pavlova a neodvážil se odsouditi apoštola, neboť žádná obžaloba na něho vznešena, nemohla obstáti.

Provinilému a zatvrzelému Nerovi otevřelo se na chvíli nebe, jehož pokoj a čistota zdála se mu žádoucí. V té chvíli zaznívalo k němu také pozvání milosti. Myšlenka na odpuštění byla mu vítána jenom na chvíli. Hned na to zazněl rozkaz, aby Pavel byl opět uveden do vězení. Jakmile se však za služebníkem Božím zavřely dveře žaláře, zavřely se před římským císařem dveře pokání navždy. Žádný paprsek nebeský neměl proniknouti temnotu, která jej obkličovala. Brzy měli nad ním nastati odplacující soudy Boží.“ Wirken 402. 403.

14. Jaké ujištění vězeň vyládlil? V. 18.
15. Koho pozdravoval na konec? V. 19. 20.
16. Jaké přání ještě opětoval? Kdo posílal pozdrav? V. 21.
17. Jakými slovy končil Pavel svůj druhý list k Timoteovi?
V. 22.